

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)
z dnia 26 stycznia 2006 r.*

W sprawie C-2/05

mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) postanowieniem z dnia 23 grudnia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 stycznia 2005 r., w postępowaniu:

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

przeciwko

Herbosch Kiere NV,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: N. Colneric (sprawozdawca), pełniąca funkcję prezesa czwartej izby, J. N. Cunha Rodrigues i K. Lenaerts, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Rijksdienst voor Sociale Zekerheid przez P. Derveaux, advocaat,
- w imieniu Herbosch Kiere NV przez B. Mergits, advocaat,
- w imieniu Irlandii przez D. O'Hagana, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu słoweńskiego przez M. Remic, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu szwedzkiego przez K. Norman, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez M. Bethella, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez T. Warda, barrister,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez P. van Nuffela i D. Martina, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, jak również art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r. (Dz.U. L 230, str. 6), zmienionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r. (Dz.U. L 206, str. 2, zwanych dalej odpowiednio „rozporządzeniem nr 1408/71” oraz „rozporządzeniem nr 574/72”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu zawisłego pomiędzy Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (krajowym urzędem ds. ubezpieczeń społecznych, zwanym dalej „Rijksdienst”) a belgijską spółką Herbosch Kiere NV (zwaną dalej „Herbosch Kiere”) w przedmiocie zwrotu składek na zabezpieczenie społeczne przez nią odprowadzanych za irlandzkich pracowników delegowanych.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

Rozporządzenie nr 1408/71

- 3 Tytuł II rozporządzenia nr 1408/71 zawierający art. 13–17 a) zawiera przepisy dotyczące określenia właściwego ustawodawstwa w dziedzinie zabezpieczenia społecznego.
- 4 Artykuł 13 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi:

„Z zastrzeżeniem przepisów art. 14–17:

- a) pracownik najemny zatrudniony na terytorium jednego państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego państwa członkowskiego lub jeżeli przedsiębiorstwo lub pracodawca, który go zatrudnia, ma swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności na terytorium innego państwa członkowskiego;

[...]”.

5 Artykuł 14 tego rozporządzenia stanowi:

„Artykuł 13 ust. 2 lit. a) stosuje się z zastrzeżeniem następujących wyjątków i okoliczności:

- 1) a) pracownik najemny zatrudniony na terytorium państwa członkowskiego przez przedsiębiorstwo, w którym jest zwykle zatrudniony i przez które został skierowany [delegowany] do wykonywania pracy [na jego rzecz] na terytorium innego państwa członkowskiego, podlega nadal ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany okres wykonywania tej pracy nie przekracza dwunastu miesięcy i że nie został on skierowany [delegowany] w miejsce innej osoby, której okres skierowania [delegowania] upłynął;

[...]”.

Decyzja nr 128 komisji administracyjnej ds. zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących

- 6 Na mocy art. 81 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 komisja administracyjna ds. zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących (zwana dalej „komisją administracyjną”), ustanowiona zgodnie z tytułem IV tego rozporządzenia, do której zadań należy rozpatrywanie wszelkich spraw administracyjnych lub dotyczących wykładni, wynikających z przepisów przywołanego rozporządzenia, wydała w dniu 17 października 1985 r. decyzję nr 128 dotyczącą stosowania art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 14 b ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 (Dz.U. 1986, C 141, str. 6),

obowiązującą w chwili zajścia okoliczności leżących u podstawy sporu. Decyzja ta została zastąpiona decyzją nr 162 z dnia 31 maja 1996 r. (Dz.U. L 241, str. 28) wchodzącą w życie po zaistnieniu wskazanych faktów, która z kolei została zastąpiona decyzją nr 181 z dnia 13 grudnia 2000 r. (Dz.U. 2001, L 329, str. 73).

- 7 Zgodnie z pkt 1 decyzji nr 128 przepis art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 ma zastosowanie również do „pracownika, który podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, zatrudnionego w tym państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma swoją siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności w celu jego delegowania [...] na terytorium innego państwa członkowskiego [...], pod warunkiem że:
- a) istnieje bezpośredni związek pomiędzy tym przedsiębiorstwem a pracownikiem w okresie obejmującym delegowania;
 - b) przedsiębiorstwo to prowadzi normalnie swą działalność na terytorium pierwszego państwa członkowskiego, co ma miejsce w przypadku, gdy przedsiębiorstwo — którego działalność polega na tymczasowym oddaniu personelu do dyspozycji innych przedsiębiorstw — zwykle oddaje personel do dyspozycji przedsiębiorstwom prowadzącym działalność na terytorium tego państwa w celu zatrudnienia go na tym terytorium” [tłumaczenie nieoficjalne].

Rozporządzenie nr 574/72

- 8 Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia nr 574/72, będący częścią tytułu III tego rozporządzenia, zatytułowanego „Wykonywanie przepisów rozporządzenia dotyczących określenia właściwego ustawodawstwa”, stanowi:

„Instytucja wyznaczona przez właściwe władze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo pozostaje stosowane, wydaje świadectwo potwierdzające, że pracownik najemny w dalszym ciągu podlega temu ustawodawstwu do określonej daty:

- a) na wniosek pracownika najemnego lub jego pracodawcy w przypadkach określonych w art. 14 ust. 1 [...] rozporządzenia;

[...].”

Świadectwo, o którym mowa w przepisie cytowanym powyżej, znane jest jako „zaświadczenie delegowania” lub „formularz E-101”.

Uregulowania belgijskie

- 9 Artykuł 31 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 1987 r. o pracy tymczasowej, tymczasowym stosunku pracy i o kierowaniu do pracy u pracodawcy użytkownika (*Moniteur belge* z dnia 20 sierpnia 1987, str. 12405) stanowi:

„Wszelka działalność prowadzona przez osobę fizyczną lub prawną z obejściem przepisów ustanowionych w rozdziałach I i II, polegająca na kierowaniu zatrudnianych przez nią pracowników do pracy u osoby trzeciej, która korzysta z tych pracowników i wykonuje fragment należących zwykle do pracodawcy uprawnień kierowniczych — z wyjątkiem działalności pewnych stowarzyszeń o celach niezarobkowych, określonych dekretem królewskim opracowanym przez Conseil des Ministres (radę ministrów) — jest zakazana”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 10 W okresie od kwietnia do września 1991 r. Herbosch Kiere zostało powierzone wykonanie prac oszalowania i betonowania, jak również wylania betonowych fundamentów na dwóch budowach znajdujących się w Belgii. W celu wykonania prac spółka ta złożyła ofertę irlandzkiemu przedsiębiorstwu ICDS Constructors Ltd (zwanemu dalej „ICDS Constructors”). W konsekwencji w odniesieniu do przedmiotowych budów zawarto dwie umowy o podwykonawstwo.
- 11 Herbosch Kiere w szczególności sprawdziła, czy pracownicy ICDS Constructors zatrudnieni w Belgii posiadali ważne zaświadczenia delegowania, wydane zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 574/72 przez właściwe władze irlandzkie oraz czy składki na zabezpieczenie społeczne od wynagrodzeń tych pracowników zostały odprowadzone w Irlandii. Według sądu pierwszej instancji niemalże wszyscy pracownicy, których sprawa dotyczy, z wyjątkiem jednego, posiadali formularze E-101.
- 12 W dniu 12 października 1992 r. inspekcja ustaw socjalnych belgijskiego ministra zatrudnienia i pracy sporządziła protokół stwierdzający, iż Herbosch Kiere korzystał z pracy pracowników irlandzkich skierowanych do niej przez ICDS Constructors i stąd też nie ta spółka, ale Herbosch Kiere była rzeczywistym pracodawcą rzeczonych pracowników.
- 13 W świetle wniosków protokołu Rijksdienst uznał, iż Herbosch Kiere wykonywał wobec tych pracowników pewien fragment uprawnień kierowniczych należny pracodawcy w taki sposób, iż pracownicy ci winni być traktowani jako związani umową o pracę z Herbosch Kiere. W następstwie czego Rijksdienst domagał się od Herbosch Kiere odprowadzenia należnych składek do belgijskiego systemu zabezpieczenia społecznego.

- 14 Herbosch Kiere uiściła w sposób warunkowy kwotę w wysokości 3 647 567 BEF (90 420,82 EUR), której zapłaty tytułem składek domagał się Rijksdienst, dochodząc następnie jej zwrotu w drodze skargi do Arbeidsrechtbank te Brussel (sąd pracy w Brukseli), który w znacznej części ją uwzględnił.
- 15 Arbeidshof te Brussel, do którego sprawa wpłynęła wskutek odwołania Rijksdienst, miał wątpliwości co do wykładni spornych przepisów rozporządzenia nr 1408/71. W świetle wyroków z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawie C-202/97 FTS, Rec. str. I-883 oraz z dnia 30 marca 2000 r. w sprawie C-178/97 Banks i in., Rec. str. I-2005, sąd odsyłający zastanawia się nad znaczeniem w wymiarze prawnym, jakie właściwa instytucja oraz sądy krajowe państwa członkowskiego, przyjmującego danych pracowników, winny nadać formularzowi E-101. Mając na względzie uwagi przedstawione przed sądem odsyłającym przez Rijksdienst, wedle których formularz ten odzwierciedla jedynie statyczną sytuację istniejącą lub która powinna istnieć w momencie delegowania, sąd ten zastanawia się nad przesłankami, które muszą być spełnione, by możliwe było stwierdzenie istnienia w okresie obejmującym delegowanie bezpośredniego związku pomiędzy pracownikiem i przedsiębiorstwem, które go delegowało.
- 16 W tych okolicznościach Arbeidshof te Brussel postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy sąd państwa przyjmującego może badać i/lub ustalić, czy istnieje bezpośredni związek między przedsiębiorstwem, które delegowało pracownika a samym delegowanym pracownikiem w świetle tego, że sformułowanie »przedsiębiorstwo, w którym jest zwykle zatrudniony« w art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 wymaga (stosownie do decyzji nr 128), by istniał bezpośredni związek w okresie obejmującym delegowanie?

- 2) Czy sąd państwa członkowskiego innego niż to, które wydało wskazany powyżej formularz (formularz E-101), może go pominąć lub stwierdzić jego nieważność, jeżeli z przedstawionych mu okoliczności faktycznych wynika, że bezpośredni związek między przedsiębiorstwem, które delegowało pracownika, a samym delegowanym pracownikiem nie istniał w okresie obejmującym delegowanie?

- 3) Czy właściwa instytucja państwa pochodzenia jest związana orzeczeniem sądu państwa przyjmującego, który w takich, jak wyżej przedstawione okolicznościach, pomija i/lub stwierdza nieważność opisanego powyżej formularza (formularz E-101)?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- ¹⁷ Przedłożone pytania dotyczą wyłącznie wykładni art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 i art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72. Nie ma zatem potrzeby odwoływania się do dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, str. 1), której dziewiętnasty motyw stanowi, że „bez wpływu na inne przepisy prawa wspólnotowego, niniejsza dyrektywa nie pociąga za sobą obowiązku uznawania prawnego przedsiębiorstw pracy tymczasowej ani nie wyklucza stosowania przez państwa członkowskie ich ustawodawstwa dotyczącego wynajmowania pracowników oraz przedsiębiorstw pracy tymczasowej przedsiębiorstwom nieprowadzącym działalności na ich terytorium, ale działającym w ramach świadczenia usług”.

W przedmiocie pytania pierwszego i drugiego

- 18 W pierwszym i drugim pytaniu sąd odsyłający zapytuje w istocie, czy i w jakim zakresie formularz E-101, wydany zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72, jest wiążący w ramach wewnętrznego porządku prawnego państwa przyjmującego w zakresie istnienia w okresie obejmującym delegowanie bezpośredniego związku pomiędzy przedsiębiorstwem delegującym pracownika a samym pracownikiem delegowanym.
- 19 Należy przypomnieć w tym względzie, iż zgodnie z orzecznictwem Trybunału, przywołanym w decyzji nr 128 komisji administracyjnej, utrzymanie bezpośredniego związku pomiędzy przedsiębiorstwem prowadzącym działalność gospodarczą w państwie członkowskim a jego pracownikami delegowanymi na terytorium innego państwa członkowskiego w okresie obejmującym ich oddelegowanie, jest jedną z koniecznych przesłanek stosowania art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 24). Istnienie tego rodzaju związku jest podstawą deklaracji zawartej w formularzu E-101.
- 20 Formularz ów — podobnie jak uregulowanie prawa materialnego w art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 — ma na celu ułatwienie swobodnego przepływu pracowników i świadczenia usług (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 48).
- 21 W powołanym formularzu właściwa instytucja państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo pracy tymczasowej prowadzi działalność gospodarczą deklaruje, iż właściwy dla niej system zabezpieczenia społecznego będzie nadal znajdował

zastosowanie do pracowników delegowanych w okresie obejmującym delegowanie. Czyniąc to, stosownie do zasady, zgodnie z którą pracownicy winni należeć wyłącznie do jednego systemu zabezpieczenia społecznego, formularz ten bezwzględnie zakłada, iż system innego państwa członkowskiego nie może mieć zastosowania (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 49).

- 22 Zasada lojalnej współpracy, wyrażona w art. 10 WE, nakazuje instytucji wydającej formularz przeprowadzenie prawidłowej oceny istotnych faktów w celu stosowania przepisów odnoszących się do określenia właściwego ustawodawstwa w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, a tym samym zapewnienia prawidłowości danych zawartych w formularzu E-101 (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 51).
- 23 Odnosząc się do właściwych instytucji państwa członkowskiego, do którego pracownicy są delegowani, z wyrażonego w art. 10 WE zobowiązania współpracy wynika, że zobowiązania te nie byłyby przestrzegane — a cele art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 i art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72 byłyby nieuwzględnione — jeżeli instytucje rzeczonoego państwa członkowskiego uznałyby, iż nie są one związane informacjami zawartymi w zaświadczeniu i poddałyby powołanych pracowników również swemu systemowi zabezpieczenia społecznego (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 52).
- 24 W konsekwencji formularz E-101, w zakresie w jakim wprowadza domniemanie prawidłowości przynależności pracowników delegowanych do systemu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo delegujące pracowników prowadzi działalność gospodarczą, jest wiążący dla właściwej instytucji państwa członkowskiego, do którego oddelegowani zostali jego pracownicy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 53).

- 25 Odwrotne rozwiązanie naruszałoby zasadę przynależności pracowników najemnych wyłącznie do jednego systemu zabezpieczenia społecznego, jak również zasadę przewidywalności właściwego systemu, a tym samym pewności prawa. W istocie bowiem w przypadkach trudności w ustaleniu właściwego systemu każda z kompetentnych instytucji obu zaangażowanych państwa członkowskich mogłaby — ze szkodą dla pracowników, których sprawa dotyczy — uznać, iż właściwy jest jej system zabezpieczenia społecznego (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 54).
- 26 Stąd też, o ile formularz E-101 nie został cofnięty albo uznany za nieważny, właściwa instytucja państwa członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani, winna uwzględniać fakt, że pracownicy ci podlegają ustawodawstwu z zakresu zabezpieczenia społecznego państwa, w którym zatrudniającego ich przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą, a w konsekwencji instytucja ta nie może podporządkowywać tych pracowników swemu systemowi zabezpieczenia społecznego (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 55).
- 27 Niemniej jednak do właściwej instytucji państwa członkowskiego, która wydała formularz, należy ponowne rozważenie zasadności jego wydania i ewentualnie cofnięcie zaświadczenia, jeżeli właściwa instytucja państwa członkowskiego, do którego delegowano pracowników, wyraża wątpliwości co do prawidłowości faktów będących podstawą wydania zaświadczenia, a tym samym w szczególności figurujących tam danych, ponieważ nie odpowiadają one wymogom art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 56).
- 28 W takich okolicznościach, gdyby danym instytucjom nie udało się osiągnąć porozumienia, w szczególności w zakresie oceny określonego stanu faktycznego, a w konsekwencji co do tego czy art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 1408/71 znajduje do niego zastosowanie, mogą zwrócić się w tej sprawie do komisji administracyjnej (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 57).

- 29 W przypadku gdy komisja ta nie zdoła pogodzić punktów widzenia właściwych instytucji w przedmiocie ustawodawstwa właściwego w danej sprawie, państwo członkowskie, na terytorium którego zostali delegowani dani pracownicy i bez szkody dla ewentualnych sądowych dróg odwołania istniejących w państwie członkowskim instytucji wydającej formularz, może wszcząć postępowanie w sprawie naruszenia zobowiązań państwa członkowskiego zgodnie z art. 227 WE w celu umożliwienia Trybunałowi zbadania przy okazji takiej skargi kwestii ustawodawstwa właściwego w odniesieniu do takich pracowników, a tym samym prawidłowości danych zawartych w formularzu E-101 (zob. ww. wyrok w sprawie FTS, pkt 58).
- 30 Jeżeli byłoby dopuszczalne, by właściwa instytucja krajowa, kierując skargę do organów sądowych państwa członkowskiego przyjmującego delegowanego pracownika, którym sama podlega, doprowadziła do uznania formularza E-101 za nieważny, system oparty na lojalnej współpracy pomiędzy właściwymi instytucjami państw członkowskich mógłby zostać podważony.
- 31 Formularz E-101, do momentu jego cofnięcia lub stwierdzenia nieważności, obowiązuje w ramach wewnętrznego porządku prawnego państwa członkowskiego, do którego dani pracownicy zostali oddelegowani, a tym samym jest wiążący dla jego instytucji.
- 32 Wynika stąd, iż sąd przyjmującego państwa członkowskiego nie jest uprawniony do badania ważności formularza E-101 jeśli chodzi o potwierdzenie faktów, na podstawie których formularz tego rodzaju został wydany, w szczególności istnienia bezpośredniego związku pomiędzy przedsiębiorstwem delegującym pracownika a samym delegowanym pracownikiem.

- 33 Mając na względzie powyższe, na pierwsze i drugie pytanie należy odpowiedzieć, że do momentu cofnięcia formularza E-101 lub stwierdzenia jego nieważności przez władze państwa członkowskiego, które go wydały zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72, jest on wiążący dla właściwej instytucji i sądów państwa członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani. Tym samym sąd państwa członkowskiego przyjmującego takich pracowników nie jest uprawniony do badania ważności formularza E-101 w zakresie poświadczenia faktów, w oparciu o które formularz taki został wydany, w szczególności istnienia bezpośredniego związku, w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71, w związku z pkt 1 decyzji nr 128, pomiędzy przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w jednym państwie członkowskim a pracownikami przez nie delegowanymi na terytorium innego państwa członkowskiego w okresie ich delegowania.

W przedmiocie trzeciego pytania

- 34 Ze względu na odpowiedź udzieloną na pierwsze i drugie pytanie, udzielenie odpowiedzi na pytanie trzecie nie jest konieczne.

W przedmiocie kosztów

- 35 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka co następuje:

Do momentu cofnięcia formularza E-101 lub stwierdzenia jego nieważności przez władze państwa członkowskiego, które go wydały zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r., jest on wiążący dla właściwej instytucji i sądów państwa członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani. Tym samym sąd państwa członkowskiego przyjmującego takich pracowników nie jest uprawniony do badania ważności formularza E-101 w zakresie poświadczenia faktów, w oparciu o które formularz taki został wydany, w szczególności istnienia bezpośredniego związku — w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 2001/83, zmienionego rozporządzeniem nr 2195/91, w związku z pkt 1 decyzji nr 128 komisji administracyjnej ds. zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących z dnia 17 października 1985 r. dotycząca stosowania art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 14 b ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 — pomiędzy przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w jednym państwie członkowskim a pracownikami przez nie delegowanymi na terytorium innego państwa członkowskiego w okresie ich delegowania.

Podpisy